

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 39/03-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. marca 2003 o sťažnosti JUDr. P. P., bytom Ž., zastúpeného advokátom JUDr. J. M., Ž., namietajúcim porušenie základného práva podľa čl. 17 ods. 2 a čl. 50 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutiami Krajského úradu justičnej polície Policajného zboru Banská Bystrica ČVS: KÚV-63/OVEK-2000 z 30. októbra 2002 a Krajskej prokuratúry Banská Bystrica sp. zn. Kv 70/02 z 13. novembra 2002 takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. P. o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 23. decembra 2002 doručené podanie označené ako „návrh v zmysle čl. 130 ods. 1 písm. f) Ústavy SR na začatie konania v zmysle čl. 127 Ústavy SR“ JUDr. P. P., bytom Ž. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. J. M., Ž., namietajúcim porušenie základného práva podľa čl. 17 ods. 2 a čl. 50 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej

len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutiami Krajského úradu justičnej polície Policajného zboru Banská Bystrica (ďalej len „KÚJP PZ“) ČVS: KÚV-63/OVEK-2000 z 30. októbra 2002 a Krajskej prokuratúry Banská Bystrica (ďalej len „krajská prokuratúra“) sp. zn. Kv 70/02 z 13. novembra 2002.

Podľa sťažovateľa vyšetrovateľka KÚJP PZ uznesením, ktoré je od samého počiatku nezákonné, ČVS: KÚV-63/OVEK-2000 z 30. októbra 2002 podľa § 160 ods. 1 Trestného poriadku začala trestné stíhanie a podľa § 163 ods. 1 Trestného poriadku sťažovateľovi vzniesla obvinenie „za trestný čin nepriameho úplatkárstva formou návodu podľa § 10 ods. 1 písm. b) k § 162 ods. 2 Trestného zákona účinného od 1. septembra 1999. Sťažovateľ zdôrazňuje, že základným dôvodom nezákonnosti postupu vyšetrovateľky je skutočnosť, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie a vznesené obvinenie, sa nikdy nestal. Vyšetrovateľka odôvodňovala svoje rozhodnutie rozsudkom Okresného súdu Ostrava sp. zn. 7 T 124/99, ktorý mal byť v plnom rozsahu zrušený rozhodnutím odvolacieho súdu. Sťažovateľ poukazuje na to, že v čase začatia trestného stíhania a vznesenia obvinenia existovali skutočnosti, ktoré vylučovali bez najmenších pochybností postup orgánu činného v trestnom konaní v zmysle § 160 ods. 1 a § 163 ods. 1 Trestného poriadku. Popri uvedenom základnom dôvode, ktorý vylučoval trestné stíhanie, sťažovateľ poukazuje na to, že existovali ďalšie dva dôvody vylučujúce trestné stíhanie [premlčanie trestného stíhania, sťažovateľ je sudca z povolania, preto nemohlo byť začaté trestné stíhanie s poukazom na ustanovenie § 11 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku bez súhlasu ústavného súdu]. Podľa názoru sťažovateľa možno konštatovať, že sťažovateľ bol stíhaný inak ako zákonným spôsobom.

Sťažovateľ proti uzneseniu vyšetrovateľky podal sťažnosť, ktorá však nebola neodkladne predložená prokurátorovi, pričom prokurátor krajskej prokuratúry uznesením sp. zn. Kv 70/02 zrušil uznesenie vyšetrovateľky v časti, ktorou podľa § 163 ods. 1 Trestného poriadku bolo vznesené obvinenie sťažovateľovi. Rozhodnutie krajskej prokuratúry nie je v súlade so zákonom, pretože nerešpektovalo ustanovenie § 11 Trestného poriadku o neprípustnosti trestného stíhania, bola rešpektovaná len tá časť vzneseného obvinenia, že toto bolo nezákonné z dôvodu, že nebol daný súhlas ústavného súdu.

Prokurátor pochybil v tom, že nezastavil trestné stíhanie pre neprípustnosť trestného stíhania, čím pre sťažovateľa vytvoril nepriaznivú procesnú situáciu z hľadiska možnosti využitia dostupných právnych prostriedkov daných Trestným poriadkom na dosiahnutie absolútnej rehabilitácie.

Podľa sťažovateľa nezákonným postupom KÚJP PZ a krajskej prokuratúry mu vznikla výrazná nemajetková ujma, a preto sa domáha aj priznania primeraného finančného zadosťučinenia.

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po vykonaní dôkazov vydal nález, ktorý podaním doručeným ústavnému súdu 28. januára 2003 upresnil nasledovne:

„Uznesením Krajského úradu justičnej polície PZ Banská Bystrica ČVS: KÚV-63/OVEK-2000 z 30. 10. 2002 a uznesením Krajskej prokuratúry Banská Bystrica č. Kv 70/02 z 13. 11. 2002 právo sťažovateľa JUDr. P. P. priznané článkom 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky porušené bolo.

Uznesením Krajského úradu justičnej polície Policajného zboru Banská Bystrica ČVS: KÚV-63/OVEK-2000 z o zastavení trestného stíhania, právo sťažovateľa JUDr. P. P. priznané článkom 50 ods. 1, 2 Ústavy SR a článkom 6 ods. 1, 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd porušené bolo.

Uznesenie Krajského úradu justičnej polície PZ Banská Bystrica ČVS: KÚV-63/OVEK-2000 z 30. 10. 2002 a uznesenie Krajskej prokuratúry Banská Bystrica č. Kv 70/02 z 13. 11. 2002 sa zrušuje.

Uznesenie Krajského úradu justičnej polície Policajného zboru Banská Bystrica ČVS: KÚV-63/OVEK-2000 z o zastavení trestného stíhania, sa zrušuje.

Sťažovateľovi JUDr. P. P. sa priznáva primerané finančné zadosťučinenie vo výške 500.000,- Sk, ktoré vyplatí Krajský úrad justičnej polície PZ Banská Bystrica v lehote jedného mesiaca od doručenia písomného vyhotovenia nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky.

Sťažovateľovi JUDr. P. P. sa priznáva primerané finančné zadosťučinenie vo výške 500.000,- Sk, ktoré vyplatí Krajská prokuratúra Banská Bystrica v lehote jedného mesiaca od doručenia písomného vyhotovenia nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky.

Sťažovateľovi JUDr. P. P. sa priznávajú trovy konania pred Ústavným súdom Slovenskej republiky tak, ako budú vyčíslené, ktoré vyplatia solidárne Krajský úrad justičnej polície PZ Banská Bystrica a Krajská prokuratúra Banská Bystrica v lehote jedného mesiaca od doručenia písomného vyhotovenia nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky.“

Ústavný súd vyzval právneho zástupcu sťažovateľa 16. januára 2003 na doplnenie podania, ktorým tento rozšírením návrhu doručeným ústavnému súdu 28. januára 2003 upravil pôvodný návrh a upravil aj navrhovaný nález.

Ďalším podaním doručeným ústavnému súdu 5. februára 2003 právny zástupca sťažovateľa doplnil návrh dôkazmi súvisiacimi s predmetom sťažnosti.

II.

Ústavný súd je podľa článku 127 ods. 1 ústavy oprávnený rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľa prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy

podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (napr. I. ÚS 34/99, III. ÚS 20/00, II. ÚS 12/01) sa ochrana základnému právu poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušenie základného práva označenými orgánmi verejnej moci (v tomto prípade KÚJP PZ) ešte trvalo. Ak v čase, keď došla sťažnosť ústavnému súdu, už nedochádza k namietanému porušovaniu základného práva, ústavný súd sťažnosť zásadne odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že rozhodnutie KÚJP PZ bolo zrušené krajskou prokuratúrou ešte pred podaním sťažnosti ústavnému súdu. Z toho vyplýva, že sťažnosť proti takto zrušenému rozhodnutiu je zjavne neopodstatnená, pretože toto uznesenie objektívne prestalo existovať predtým, než sťažovateľ podal sťažnosť na ústavný súd.

Sťažnosť je zjavne neopodstatnená aj v takom prípade, ak napadnuté rozhodnutia orgánov verejnej moci majú taký obsah a výroky, ktorými nie je možné porušiť v sťažnosti uvedené základné práva. Za také rozhodnutia treba podľa názoru ústavného súdu považovať aj rozhodnutia, ktorými sa odstraňujú právne následky začatia trestného stíhania a vznesenia obvinenia voči konkrétnej osobe vrátane uznesenia o zastavení trestného stíhania v zmysle ustanovení Trestného poriadku.

Rozhodnutie krajskej prokuratúry, ktorým sa zrušilo uznesenie KÚJP PZ o začatí trestného stíhania a vznesenia obvinenia voči sťažovateľovi, ako aj uznesenie KÚJP PZ o zastavení trestného stíhania sťažovateľa sú takými rozhodnutiami, a preto tieto rozhodnutia neboli spôsobilé porušiť základné práva sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 2 a čl. 50 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 a 2 dohovoru.

Vzhľadom na tieto závery ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol celú sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú. Ďalšími nárokmi sťažovateľa sa preto ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. marca 2003